

«Έρχεται νύξ, ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Την περίοδο μετά το Πάσχα, που γίνονται οι ακολουθίες του Πεντηκοσταρίου, διαβάζεται στις Κυριακές το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο. Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης παραθέτει, βασικά, ένα θαύμα - θεραπεία που έκανε ο Ιησούς και, πριν ή μετά, τη θεολογική ερμηνεία του. Έτσι, και στη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού, που διαβάζεται την έκτη Κυριακή μετά το Πάσχα, αναφέρεται η σημασία της ημέρας, του φωτός.

Ο Κύριος αποκαλύπτει τον εαυτό Του ως το «Φως του κόσμου» κι ότι εργάζεται για να εκτελεί «τα έργα εκείνου που Τον έστειλε», όσο διαρκεί η μέρα. Γιατί «έρχεται η νύκτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται».

Μπορώ να πω ότι όχι λίγες φορές με προβλημάτισε το προσωρινό της ζωής. Ό,τι ζούμε σήμερα δεν θα το ξαναζήσουμε! Τα χρόνια της ζωής είναι ανεπανάληπτα! Έτσι, ό,τι προλάβουμε να ζήσουμε, ό,τι προλάβουμε να κάνουμε, γιατί θα έλθει ο καιρός που δεν θα μπορούμε να κάνουμε τίποτε, όσο και να θέλουμε.

Ο Χριστός είπε ότι εργάζεται τα έργα του «πέμψαντος Αυτόν». Οι χριστιανοί, για να είναι συνεπείς με τον Κύριό τους θα πρέπει και αυτοί να εργάζονται τα έργα του Θεού, δηλαδή τα έργα της σωτηρίας τους και της σωτηρίας του κόσμου. Όχι με τη συγκεκριμένη έννοια της ιεραποστολής ή της ιερατικής διακονίας, αλλά του ουσιαστικού έργου που έχει να επιτελέσει στη ζωή του ο καθένας ως εντολή του Θεού.

Η εκκοσμίκευση των χριστιανών βρίσκεται στο ότι, παρασυρμένοι από τον τρόπο ζωής που μας επέβαλαν και που αποδεκτήκαμε, γιατί ικανοποιεί τη φιλαυτία μας, ζούμε ως να μην πρόκειται να τερματιστεί κάποια μέρα η ζωή μας. Γι' αυτό, αναπόφευκτα, το έργο γίνεται πάρεργο, τα ουσιαστικά καλύπτονται από τα επουσιώδη, το πρόσκαιρο κυριαρχεί του αιωνίου.

Η κρίση μου δεν έχει σκοπό την κατάκριση, αλλά τη σηματοδότηση του τι χάνουμε ανεπιστρεπτί.

Γιατί, ναι:

- Όταν προσεύχομαι τυπικά, χάνω την προσωπική σχέση με το Χριστό που ως πρόσωπο αγαπά και αγαπιέται, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή.
- Όταν ικανοποιώ τα πάθη μου χωρίς αντίσταση, χάνω την «καλήν παρρησίαν» έναντι του Θεού μου.
- Όταν ο εκκλησιασμός μου από ανάγκη γίνεται καθήκον, χάνω την εσωτερική ειρήνη.
- Όταν εργάζομαι σκληρά, χωρίς αργία και διακοπές, χάνω τη χαρά της εργασίας και του χαλαρώματος.
- Όταν διακόπτω την επαφή με πρόσωπα αγαπημένα και παλιούς φίλους, χάνω την ομορφιά της ζωής.
- Όταν δεν εκφράζω τα συναισθήματά μου, χάνω την ελευθερία και την πληρότητα ως πρόσωπο.

Βέβαια, θα μπορούσαν να αναφερθούν κι άλλα, αλλά και πάλι δεν θα όριζαν τη ζωή που μας δόθηκε ως δώρο και καλούμαστε να εργαστούμε, για να τη ζήσουμε. Ο καθένας, αν δει ήρεμα και απλά μέσα του, θα ανακαλύψει αυτό που του εμπιστεύεται ο Θεός, που τον καλεί να εργαστεί, για να ζήσει την όντως ζωή που δεν γνωρίζει τέλος – θάνατο. Δεν έχει, για το σκοπό αυτό, τόσο μεγάλη σημασία η δύναμη όσο η θέληση, η επιθυμία, η τόλμη.

Ο κάθε ένας ξεχωριστά κι ως Εκκλησία συλλογικά καλούμαστε να εργαστούμε το

έργο του Κυρίου μας που μας εμπιστεύεται, για να γίνουμε όπως Εκείνον, φως για τον κόσμο που παραπαίει και ζητά να δει και να φωτιστεί. Να εργαστούμε τώρα, όσο ζούμε, γιατί «έρχεται νυξ, ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι».

Πηγή: isagiastriados.com